

Jag hoppades på slutet

Jag önskade bara att allt kunde vara som förut, att ingenting skulle vara förändrat och att du alltid skulle vara där med mig. Jag tittade ut mot havet, såg fåglarna dyka efter fisk. Kisade mot vinden när den tog i som mest. Jag kände hur huden knottrade sig på armarna där jag stod halvvägs ute på stranden men jag stod envist kvar. Det var som det inte längre spelade någon roll. Åskan som gjorde sig hörd bortom horisonten väckte min uppmärksamhet. Fick mig att vela på valet. Jag tog ett steg närmre havet men när ljuset blixtrade till från den mörkgrå himlen backade jag demonstrativt tillbaks. Jag strök bak hårtesten som envist blåste i ansiktet på mig. Vände mig sedan om och gick sakta tillbaka upp mot huset. Jag frös så jag skakade när jag åter igen stod innanför i värmen. Jag sneglade på klockan och förstod att jag vistats längre än en timme ute. Jag satte på varmvattnet i duschen och klädde sakta av mig den kalla joggingdräkten och klev sedan in i duschen. Längre stod jag där, bara stirra tomt framför mig innan jag ens förmådde mig att stänga av vattnet och ta den tjocka frotehanduken från kroken på väggen och svepa in mig i det vita molnet. Jag visste inte längre hur någonting skulle bli. Jag visste bara att det var ett stort hål inom mig. Jag log för mig själv när jag tillslut somnade den där kvällen. Jag minns den så väl, kan beskriva varje detalj. Hur träden vajade av och an i blåsten. Hur sanden låg och hur vågorna sköljde in över stranden. Det var innan slutet var vid min sida. Det som tog mig från början mot mörkret där jag slutligen fann min efterlängtnade ro..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kiefernzapfens med Poeter.se id #34817 innehar upphovsrätten